

Sygn. akt V GC 2001/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

K. dn. 25.10.2018r.

Sąd Rejonowy w Kaliszu V Wydział Gospodarczy w składzie:

Przewodniczący: SSR Jan Matecki

Protokolant: Magdalena Rudowicz

po rozpoznaniu w dniu 25.10.2018r.

na rozprawie

sprawy z powództwa: A. K.

przeciwko: (...) z/s w K.

o zapłatę

1. **Umorzyć postępowanie co do kwoty 7692,72 zł.**
2. **Zasądzić od pozwanego (...) z/s w K. na rzecz powoda A. K. kwotę 10 000,00 zł (słownie: dziesięć tysięcy zł. 00/100 gr.) z ustawowymi odsetkami od 04 sierpnia 2016r. do dnia zapłaty.**
3. **W pozostałym zakresie powództwo oddala.**
4. **Zasądza od powoda A. K. na rzecz pozwanego (...) z/s w K. kwotę 2009,00 zł. tytułem zwrotu kosztów postępowania.**

Sygn. akt V GC 2001/16

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 21 października 2016 r. powód A. K. wniósł o zasądzenie od pozwanej (...) z siedzibą w K. kwoty 41244,43 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwoty: 26.362,80 zł od dnia 14.06.2016 r. do dnia zapłaty; 4.480,00 zł od dnia 02.02.2016 r. do dnia zapłaty; 9.871,71 zł od dnia 24.07.2016 r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu.

W uzasadnieniu wniesionego pozwu powód stwierdził, że dochodzona pozwem należność przysługuje jemu z tytułu zrealizowanej usługi remontowo-budowlanej. Do pozwu powód dołączył umowę, będącą podstawą roszczeń powoda, faktury za wystawione przez powoda, pozwanej należności za wykonane prace oraz wezwanie do zapłaty.

Powód zlecił windykację roszczeń pieniężnych w dniu 20.07.2016 r. firmie (...) Sp. z o. o. z siedzibą w O. wobec pozwanej (...) z siedzibą w K..

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym z dnia 21 października 2016 r. starszy Referendarz Sądowy zasądził dochodzoną pozwem należność wraz z odsetkami i kosztami postępowania.

Od wydanego nakazu zapłaty pozwana wniosła w dniu 16 listopada 2016 r. sprzeciw, zaskarżając go w całości i wnosząc o oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powoda na jej rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wniesionego sprzeciwu pozwana stwierdziła, iż należność dochodzona niniejszym pozwem jest niezasadna, albowiem powód w pozwie nie wniósł o przeprowadzenie dowodu z dokumentów załączonych do pozwu, ani jakkolwiek innych wniosków dowodowych, a co za ty idzie nie wykazał roszczenia w sposób określony w art. 6 kc. Ponadto pozwana dokonała na rzecz powoda zapłaty należności z tytułu realizacji robót budowlanych w łącznej kwocie 15.642,80 zł. Pozwana podniosła, iż rzeczony zobowiązanie należy uznać za nieistniejące z uwagi na naliczenie kar umownych za nieterminową realizację robót i ich potrącenie z roszczeniami powoda z tytułu wykonywania robót budowlanych. W

końcu pozwana zakwestionowała zlecenie na rzecz powoda jakichkolwiek „prac dodatkowych”.

W piśmie z dnia 21 grudnia 2016 r. stanowiącego odpowiedź na sprzeciw powód częściowo cofnął pozew co do kwoty 7.162,80 zł., jak i kwoty 2.682,80 zł. W pozostałym zakresie podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie, jednocześnie wskazując, iż powód wykonał dzieło zgodnie z umową nie przekraczając przy tym umówionego przez strony terminu tj. do dnia 15 lutego 2016 r. Zaprzeczył twierdzeniom pozwanej, jakoby powodowi nie zostały zlecone dodatkowe prace objęte umową ustną. Powód wykonał prace objęte zakresem umowy zgodnie z jej treścią, nie przekraczając przy tym umówionego przez strony terminu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Strony są podmiotami gospodarczymi. W ramach prowadzonej działalności gospodarczej powód zawarł z pozwanym w dniu 30 października 2015 r., umowę o dzieło, której przedmiotem było wykonanie tynków wewnętrznych w budynku (...) w O. gm. (...) w ilości 850 m². Zgodnie z § 1 ust. 1 umowy zamawiający zamówił, a wykonawca przyjął do wykonania tynki cementowo-wapienne z materiałem w cenie 23 zł/m²(przygotowanie, zagruntowanie, podkład i tynk razem grubość tynku 3 cm) oraz tynk gipsowy w cenie 10 zł/m²-bez materiału. Zlecenie miało zostać zrealizowane do dnia

23.11.2015 r. Za wykonanie przedmiotu umowy strony ustaliły wynagrodzenie w kwocie 28.050,00 zł plus podatek VAT w wysokości 8%. Wynagrodzenie miało być płatne w terminie 14 dni od dnia zakończenia prac remontowych w wysokości 30% wartości robót a pozostałe 70% po całkowitym odbiorze robót przez Inwestora. Zakończenie prac miało zostać potwierdzone protokołem odbioru robót podpisanym przez obie strony. W dniu 20 stycznia 2016 r. został sporządzony, ale nie podpisany aneks do umowy z dnia 30 października 2015 r. dotyczący wykonania tynków wewnętrznych. Pomimo jednak tego, strony realizowały postanowienia z niego wynikające, o czym świadczy choćby wysokość należności wynikających z faktur wystawionych przez powoda. Zgodnie z postanowieniami aneksu, zwiększony został zakres ilościowy tynków, które miał wykonać powód. Nie zmienił się jednak sam zakres robót, a zatem nie wprowadzono do umowy innych prac, poza pracami tynkarskimi. Jednocześnie strony ustaliły termin realizacji wykonania dzieła na dzień 15.02.2016 r. Za dzień zakończenia robót uznaje się dzień zgłoszenia przez wykonawcę robót do odbioru końcowego. Ponadto strony ustaliły, iż zamawiający zapłaci na rzecz wykonawcy wynagrodzenie w kwocie

36.432,00 zł, zgodnie z ofertą cenową, w terminie 14 dni od dnia zakończenia prac remontowych w wysokości 30% wartości robót a pozostałe 70% po całkowitym odbiorze robót przez Inwestora. Prace miały być wykonywane z materiałów dostarczonych przez wykonawcę- tynk cementowy oraz przez zamawiającego w ciągu 3 dni od zamówienia przez wykonawcę- tynk gipsowy.

Dowód: umowa o wykonanie tynków wewnętrznych k. 21-22, aneks do umowy k. 79., zeznania świadka M. M. k. 151-152; zeznania świadka A. W. k.171- 172; zeznania świadka A. M. k. 172-174, zeznania powoda k. 181-183; zeznania pozwanej k. 203-206; kosztorys podwykonawczy k. 30-35; kosztorys ofertowy k. 42-51.

Powód wykonał wszelkie swoje prace i wystawił pozwanemu faktury za ich realizację. Strona pozwana dokonała zapłaty za pierwszą fakturę VAT w całości. Natomiast z drugiej faktury VAT nr (...) uregulowano tylko kwotę 2.000 zł. W związku z czym z w/w faktury do zapłaty pozostało 4.480 zł. Pozwany nie uregulował należności z faktur VAT nr (...); nr (...).

Dowód: Faktury VATnr (...); nr (...); nr (...) k. 26-28; oświadczenie powoda k. 23- 25; dziennik budowy k. 91-93.

Ponieważ pozwana nie dokonała całościowej zapłaty za w/w prace, powód za pośrednictwem firmy windykacyjnej skierował listem poleconym do pozwanej ostateczne wezwanie do zapłaty kwoty 41.059,47 zł.

Dowód: umowa windykacji roszczeń pieniężnych k. 9-14; wezwanie do zapłaty wraz z potwierdzeniem odbioru k. 15-16.

Pismem z dnia 17.08.2016 r. stanowiącym odpowiedź na wezwanie do zapłaty, pozwana zaprzeczyła wszelkim żądaniom powoda, jednocześnie uznając je za bezpodstawne. Z uwagi na nieterminowe zakończenie robót tynkarskich przez powoda, pozwana spółka naliczyła stronie powodowej karę umowną w wysokości 27.324,00 zł., którą to pismem z dnia

16.11.2016 R. ograniczyła do kwoty 23.680.80 zł.

Dowód: Pismo z dnia 17.08.2016 r. k. 17-18, sprzeciw pozwanego k. 62-70; pismo z dnia

2.06.2016 r. k. 85.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zebranego w sprawie i powołanego wyżej materiału dowodowego oraz zeznań świadków.

Za wiarygodne Sąd uznał dokumenty złożone w sprawie, bacząc jednak, iż zgodnie z treścią art. 245 kpc, stanowią one jedynie dowód tego, iż osoby, które je podpisały, złożyły oświadczenie o treści zawartej w tych dokumentach.

Sąd dał wiarę także zeznaniom świadka M. M., A. W., A. M. jak i pozwanej w zakresie w jakim korespondowały ze zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym.

Zeznania te są w ocenie Sądu wiarygodne, gdyż są one ze sobą zgodne, wzajemnie się uzupełniają i w połączeniu z załączonymi do akt sprawy dokumentami tworzą logiczny i spójny obraz przebiegu zdarzeń związanych z treścią łączących strony umów i przebiegiem ich realizacji.

Sąd nie dał wiary zeznaniom powoda w zakresie zawarcia umowy ustnej z pozwaną, a co za tym idzie terminowemu wywiązaniu się przez powoda z nałożonych na niego prac przez pozwaną.

Sąd zważył co następuje:

Charakter prawny łączących strony umów pisemnych nie stanowił sporu, gdyż żadna ze stron nie kwestionowała faktu, że zawarte umowy były umową o dzieło. Powodowi powierzono wykonanie tynków cementowo-wapiennych z materiałem, której ramy określała umowa stron. W tym stanie rzeczy podstawą oceny łączącego strony stosunku obligacyjnego stanowić winny przepisy regulujące umowę o dzieło.

Umowa o dzieło została zdefiniowana przez art. 627 k.c., który stanowi, że przez umowę o dzieło przyjmujący zamówienie zobowiązuje się do wykonania oznaczonego dzieła, a zamawiający do zapłaty wynagrodzenia. W omawianej sprawie nie było sporu między stronami w przedmiocie podpisania przez powoda umowy na wykonanie tynków cementowo-wapiennych z materiałem.

Kwestia wykonania przez powoda dzieła nie stanowiła między stronami sporu. Powód zeznał podczas rozprawy, iż wykonał zlecenia pozwanej zgodnie z zaleceniami zawartymi w rzeczonych pisemnych umowach.

Kwestię sporną między stronami okazało się roszczenie powoda o rzekomej ustnej umowie o roboty dodatkowe. Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego jak i zeznań świadków: M. M., A. W., A. M. nie wynika, ażeby strony zawiąły umowę ustną na wykonanie dalszych prac budowlanych.

Należy przy tym podkreślić, iż powód jest długoletnim przedsiębiorcą na rynku budowlanym i dobrze są mu znane formy zawierania umów w tego typu pracach budowlanych. Należy przy tym podkreślić, że na rynku budowlanym istnieją dwa sposoby liczenia metrów kwadratowych tynków, na co wielokrotnie powołują się świadkowie w swoich zeznaniach. Według pierwszego sposobu liczy się całą powierzchnię ścian, bez odliczenia otworów drzwi i okien. Z kolei drugi sposób liczenia metrów tynków polega na wytrąceniu otworów okiennych i drzwiowych i na tej podstawie osobno dokonuje się wyliczenia dla ościeży.

Należy przy tym podkreślić, że skoro strony zawarły dwie pierwsze umowy na piśmie, wątpliwym byłoby zawieranie dalszych umów ustnie. Ponadto wszelkie zawierane umowy przez powoda z pozwaną wymagały jej pisemnego potwierdzenia, czego nie dopatrujemy się przy rzekomo zleconej dodatkowej pracy na rzecz powoda.

W myśl art. 6 kc. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Oznacza bowiem to, iż jeśli powód wywodzi z powyższego swe roszczenie to na nim spoczywał w/w obowiązek, którego w efekcie nie dopełnił.

Nadto powód na potwierdzenie swoich racji mógł wnieść o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego, czego również nie uczynił. Dowód z opinii biegłego mógł by wykazać czy ilość metrów kwadratowych tynków które wykonał powód wynikająca z zawartych pisemnych umów zgodna jest z ilością określoną w zawartej na piśmie umowie i aneksie, czy jest wyższa o ilość metrów kwadratowych przypadająca na otwory okienne i drzwiowe. Wskazywałoby to, że strony w umowie pisemnej nie uwzględniły otworów okiennych i drzwiowych, a co ewentualnie wskazywałoby iż powód zawarł dodatkową umowę o dzieło na wykonanie tynków ościeży okien i drzwi. Żaden z dowodów przeprowadzonych przez Sąd, a zawnioskowanych przez strony nie potwierdził wersji powoda, iż strony zawarły dodatkową

umowę dotyczącą tynków ościeży drzwi i okien. W szczególności nie potwierdziła tej okoliczności świadek A. M., która zaprzeczyła aby taką umowę zawierała. Przesłuchana w charakterze strony prezes zarządu zeznała, iż świadek A. M. negocjowała warunki umowy w jej imieniu, lecz ostatecznie treść umowy ona akceptowała i podpisywała w imieniu spółki, a według zeznań pozwanej żadna dodatkowa umowa nie była zawierana. Nie było na nią zgody i potrzeby jej zawierania, gdyż umowa pisemna obejmowała tynki okien i drzwi, ponieważ nie odejmowano z ilości tynków które powód miał wykonać powierzchni okien i drzwi. W tej sytuacji Sąd nie dał zeznaniom powoda aby zawierał on dodatkową umowę ustną na wykonanie tynków ościeży drzwi i okien z pozwaną. W ocenie Sądu zeznania powoda nie zasługują na wiarę z uwagi na brak ich potwierdzenia w przeprowadzonych przez sąd dowodach. Żaden z przesłuchanych świadków nie potwierdził aby powód zawierał dodatkową ustną umowę o dzieło, której przedmiotem miałyby być dodatkowe prace, które powód miałby wykonywać-tynki ościeży drzwi i okien. Świadkowie potwierdzili, że w sytuacji, kiedy zlecenie wykonania tynków nie obejmuje ościeży okien i drzwi, to powinno być to zaznaczone w umowie. W innej sytuacji przyjmuje się, że bez odliczanie powierzchni okien i drzwi w umowie strony obejmują umowę na wykonanie tynków również tynki ościeży otworów okiennych i drzwiowych. Z analizy treści umowy pisemnej i aneksu do niej wynika, iż strony nie odliczały w umowie tych otworów, a wobec powyższego w ocenie Sądu umowa pisemna obejmowała wykonanie tynków ościeży okien i drzwi, a to wskazuje że żadna inna umowa nie została zawarta. Potwierdza to stanowisko zapis par. 8 umowy- karta 22 akt, który stanowi, iż wszelkie zmiany umowy mogą nastąpić jedynie za zgodą stron w formie pisemnej pod rygorem nieważności.

Na gruncie niniejszej sprawy spornym okazała się również terminowość wykonania niniejszego dzieła przez powoda. W ocenie Sądu nie została zawarta umowa ustana na dalsze roboty dodatkowe, a co za tym idzie obowiązującym terminem ukończenia prac był termin 15 lutego 2016 r., widniejący w aneksie nr (...) z dnia 20.01.2016 r. do umowy z dnia 30.10.2015 r. W związku z powyższym, iż powód wywiązał się ze zobowiązania dopiero w dniu 30 kwietnia 2016 r.(data wystawienia ostatniej faktury), tym samym opóźnił się w wykonaniu zobowiązania względem pozwanego o 75 dni. Pozwana umorzyła ilość dni zwłoki o 10 dni z uwagi na niesprzyjające warunki pogodowe. W związku z powyższym powód pozostawał w zwłoce wobec pozwanej o 65 dni.

Pomimo pierwotnego wezwania powoda do zapłaty kwoty 27.324,00 zł z tytułu naliczonej kary umownej, pozwany obniżył żadaną pierwotnie kwotę z w/w tytułu do kwoty 23.680,80 zł., i potrącił ją z wynagrodzeniem powoda- karta 85-89 akt.

Zawarta między stronami umowa przewidywała możliwość obciążenia pozwanego karą umowną za opóźnienie w wykonaniu umowy przez wykonawcę. W rzeczonyj umowie strony ustaliłyby karę umowną w wysokości 1 % wartości umowy za każdy dzień opróżnienia. W tym miejscu należy podkreślić, że istota tej instytucji zdefiniowanej w art. 483 k.c. polega na konieczności zapłaty określonej sumy pieniężnej w wyniku nienależytego wykonania zobowiązania i należy się ona bez względu na wartość poniesionej szkody. Stosownie do treści art. 484 § 2 kc, jeżeli zobowiązanie zostało w znacznej części wykonane dłużnik może żądać zmniejszenia kary umownej, to samo dotyczy w wypadku gdy kara umowna jest rażąco wygórowana. Powód wniósł o miarkowanie kary umownej k. 107 akt. W ocenie Sądu zachodzą przesłanki do miarkowania kary umownej. Wniosek o miarkowanie kary umownej został złożony przez pełn. powoda. Powód wykonał całość prac objętych umową z pozwanym. Wykonał je ze znacznym opóźnieniem bo dopiero na koniec miesiąca kwietnia 2016 r. Ponadto jak wynika to z zeznań pozwanej nie została ona obciążona karami umownymi za późniejsze wykonanie prac przez powoda. Wobec powyższego w ocenie Sądu zasadnym jest miarkowanie kary umownej nałożonej na powoda, i mając powyższe na uwadze Sąd obniżył nałożoną karę umowną na powoda o kwotę 13.680,80 zł i zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 10.000 zł jako kwotę należną za niezapłaconą pozostałą część należność za zrealizowane prace tynkarskie przez powoda. W pozostałym zakresie Sąd oddalił powództwo uznając iż powód nie wykonał żadnych dodatkowych prac tynkarskich poza pracami objętymi pisemną umową wraz z aneksem. Powód nie wykonywał prac dodatkowych, a wobec powyższego powództwo o ich zapłatę jako niezasadne oddalił.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 k.c. stanowiącego, że jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Mając na uwadze powyższe orzeczono jak w pkt. 2 sentencji.

W punkcie 1 sentencji wyroku, Sąd umorzył postępowanie co do kwoty 7.692,72 zł z uwagi na częściowe cofnięcie powództwa co do w/w kwoty. Sąd mylnie umorzył postępowanie co do kwoty 7.692,72 zł powód cofnął pozew co do kwoty łącznej 9.845,60 zł i co do tej kwoty Sąd winien umorzyć postępowanie.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. stanowiącym zasadę obciążenia kosztami procesu strony przegrywającej. Z uwagi na fakt, iż powód wygrał proces w 24%, co tym samym uległ pozwanemu w 76%, Sąd obciążył go kosztami w kwocie 2.009 zł. Na łączne koszty postępowania złożyły się: opłata sądowa w wysokości 2.063,00 zł; koszty zastępstwa procesowego powoda w kwocie 4.800,00 zł, koszty zastępstwa procesowego pozwanej w kwocie 4.800,00 zł, ustalone zgodnie z § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r. poz. 1064, 1224,1255 i 1311.) oraz 2x 17 zł tytułem zwrotu kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Mając na uwadze powyższe Sąd orzekł jak w punkcie 4 wyroku.